

de, at det vil være til skade for forbrugerne og til skade for de mindre virksomheder. Det er baggrunden for forslaget om at lave en dansk fusionskontrol, en national fusionskontrol, som træder ind på et tidspunkt forud for en EU-fusionskontrol.

Der er foreslået en tærskel på 3 mia. kr. Det er nogenlunde, hvad der svarer til gennemsnittet af, hvad de nordeuropæiske lande har fastlagt, og det har vi i regeringen syntes var et fornuftigt udspil. Det har vi også signaleret at vi gerne vil være med til at drøfte.

Tæt knyttet til spørgsmålet om dette med EU ligger jo selvfølgelig spørgsmålet om den direkte anvendelse af art. 81 og 82 i EU-Traktaten til bedømmelse af konkurrencesager, for det er nemlig sådan, at det ikke bare er det, at meget store sager skal sendes til EU, nej, der kan også være tale om, at EU bedømmer nogle af de store sager og siger: Den har en langt mere national betydning, end den har en grænseoverskridende betydning, så den vil vi i virkeligheden gerne sende tilbage til det pågældende medlemsland.

Det kan EU ikke gøre i dag, fordi vi ikke har regler, som vil sikre, at sagerne bliver behandlet ensartet. Det vil sige, at den decentralisering, som Europa-Kommissionen faktisk lægger op til at bruge i dag, og som ikke kræver nogen som helst ændringer af nogen som helst artikler, traktater eller noget som helst, men er en politik, som Europa-Kommissionen anvender i forhold til en række andre medlemslande i nærhedsprincippet navn, er en udvikling, som vi er afskåret fra at deltage i. Derfor er der i lovforslaget også medtaget, at Danmark herefter vil kunne anvende art. 81 og 82 og dermed medvirke til, at nærhedsprincippet bliver en realitet på konkurrenceområdet.

Begge dele synes jeg er fornuftige. Det vil betyde, at vi kan klare nogle ting i vores egen erhvervsudvikling på et dansk grundlag. Vi kan vurdere det. Vi kender til vores eget marked, til dele af vores eget marked eller den del, som Danmark udgør af et større marked, og så kan vi træffe de beslutninger, som er bedst for en udvikling af virksomhederne, uden at det vil være til skade for de mindre virksomheder og for forbrugerne.

Så er der et element, som er taget op, som fjerner en mærkelig misvækst, vi i virkeligheden lavede sidst, da konkurrenceloven blev lavet. Det er dette spørgsmål om, at man kan få bøde, hvis man overtræder loven. Vi har en

mærkelig misvækst, der hedder, at hvis man gør det én gang, så får man ikke en bøde, medmindre man altså kan vente 5 år, før man gør det én gang til, for så får man heller ikke en bøde.

Jeg tror, man skal se på det rent principielt, og dér vil jeg blot henvise til den meget grundige gennemgang, som hr. Morten Helveg Petersen foretog. Det er jo altså ikke, som fru Pernille Sams vist fik sagt det tre eller fire gange her fra talerstolen, et spørgsmål om, at man stanger bøder ud. Det er en lidt usædvanligt sprogbrug, men lad nu det være.

Hvis man skal pådrage sig bøder, skal man overtræde konkurrenceloven. Man skal overtræde konkurrenceloven, og man skal vide det, man skal være i en situation, hvor man har forsæt, eller hvor man er groft uagtsom. Og det ved fru Pernille Sams fra sit civile virke ganske udmærket hvad betyder.

Det vil blive bedømt, ikke af – det ligger der næsten – en eller anden samling mere eller mindre diabolske embedsmænd i Konkurrencestyrelsen, nej, det vil blive bedømt af de dommere, som vi i øvrigt betror at dømme efter de love, som vi vedtager her i Folketinget, dømme om virksomheder, dømme om mennesker, dømme om vores liv og færden. Det tror jeg også er et ordentligt princip at anvende over for misbrug af dominerende stilling med hensyn til overtrædelse af konkurrenceloven.

Jeg synes, det er usædvanligt, at der skal være en hed debat om, hvorvidt grove overtrædelser af en lovgivning begået med forsæt eller grov uagtsomhed overhovedet skal straffes, men sådan er det altså alligevel blevet en diskussion og endda ganske hed.

Så er der spørgsmålet om Konkurrencerådet. Vi har et meget, meget stort konkurrenceråd i Danmark. Det hæmmer en effektivitet. Vi har imidlertid i regeringen forsøgt at finde vejen mellem det at kunne gøre rådet mere effektivt og samtidig at sikre, at beslutningsgrundlaget var fuldstændig velbelyst. Med det fuldstændig velbelyste menes at inddrage organisationerne fuldt og helt i behandlingen, men alene lade dem gå ud sammen med de djævelske embedsmænd, når rådet skal træffe sin beslutning.

I øvrigt har vi så lagt op til at styrke de berørte virksomheders retssikkerhed, ikke alene ved, at de altså gennem deres organisationer kan være repræsenteret, men også ved, at de ud over at få sagsfremstillingen også får indstillingen, sådan at de er forberedt på, hvad det er,